

disse Ændringer ikke for mig er antageligt. Jeg mener, som jeg har skrevet i Betænkningen, at hele Lovforslaget hviler paa grundskæve Synspunkter, og naar jeg har stillet Ændringsforslag, er det ud fra den Betragtning, at man selvfølgelig er nødt til at være med i Arbejdet for at fjerne det, som jeg vil betegne som Lovforslagets værste Uhyrligheder.

Klaus Berntsen: Det var oprindelig ikke min Hensigt at tage Ordet under denne Sags anden Behandling, da der er talt og skrevet saa meget om det her til Behandling foreliggende Emne, at der neppe fra nogen Side kan fremsættes nye Tanker og Betragtninger, men da jeg i Gaar overraskedes ved af et her i Tinget ved Mødets Begyndelse omdelt Ændringsforslag at se, at med Hensyn til Spørgsmaalet om tvungen borgerlig Ægteforening er der virkelig fremført et ganske nyt Moment, følte jeg mig foranlediget til at begære Ordet, navnlig for at gøre nogle Bemærkninger til dette Ændringsforslag, der er fremsat af to af mine fynske Kolleger, det ærede 7de Medlem for Svendborg Amt (J. Jacobsen) og det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup). Begge de ærede Medlemmer er jo stemte for tvungen borgerlig Ægteforening, men der er eet, der har generet dem, nemlig Institutionen og Navnet „Giftefoged“, og for at komme bort fra denne Benævnelse har de ærede Medlemmer fundet paa at foreslaa, at man skal tvinge Sogneraadsformændene her i Danmark til at foretage borgerlig Vielse. Da jeg er Formand for De samvirkende Sogneraadsforeninger, burde jeg maaske have følt mig smigret og følt mig foranlediget til at takke for den besynderlige Ære, der herved tænkes tildelt Sogneraadsformændene, idet man vil ombytte Institutionen Giftefoged med et Paalæg om, at Sogneraadsformanden eller et Medlem af Sogneraadet, som dette i Formandens Forfald dertil maatte beskikke, skal foretage den borgerlige Vielse. Er der noget, som Sogneraadsformændene stadig anker over, er det det, at der er paalagt dem for mange Hverv, og er der noget, de beder mig som Formand medvirke til, da er det at hindre, at Lovgivningsmagten stadig paabyrder dem en hel Del Hverv, der ligger udenfor deres egentlige Stilling som Kommunalbestyrelsesformænd og Ledere af de kommunale Anliggender i Landkommunerne, og jeg er vis paa, at hvis jeg vilde spørge Sogneraadsformændene, om de ønskede at blive Giftefogeder,

eller at der blev paalagt dem i Kraft af deres Stilling som Sogneraadsformænd at udføre borgerlig Vielser, vilde jeg faa et enstemmigt Nej, maa vi dog være fri for dette Hverv! Det er en ny Tvang, man vil paalægge Sogneraadsformændene ved denne Lovbestemmelse, og det vil jeg tillade mig at nedlægge Indsigelse imod.

Ordet „Giftefoged“ er jo et godt Ord (*En Stemme:* Aa, ja!). Jo, thi det betegner fuldstændig, hvad der her er Tale om. I Modsætning til Præsten, der foretager den kirkelige Vielse, beskikker man her en Mand til under Navn af Giftefoged at foretage borgerlig Ægteforening. Og det er ogsaa interessant at se, at uagtet der i det Udvalg, der har behandlet denne Sag, sidder 15 lyse Hoveder, er der ikke et af dem, der — selv med den højtaerede Stats- og Justitsministers Bistand — har kunnet finde paa et nyt Ord i Stedet for „Giftefoged“. Lad os derfor beholde det. Jeg ønsker ikke at faa det ombyttet, men jeg ønsker ikke paa nogen Maade, at det ved Tvang skal paalægges Sogneraadsformændene at overtage dette Hverv. Jeg gør opmærksom paa, at Sogneraadsformændene vælges kun et Aar ad Gangen, og medens i København Magistraten har de fornødne Lokaler passende til Foretagelse af borgerlig Vielse, og man omkring i Byerne har Raadhuse med Lokaler passende til Brug ved samme Lejlighed, vil det ude paa Landet være aldeles urimeligt at forlange, at Brudeparret skulde kunne møde hos Sogneraadsformanden, og at han saa skulde have Lokaler staaende parat til Foretagelse af borgerlig Vielse. Det maa jeg protestere imod.

Jeg beklager i det hele taget, at man ikke her i fuld Enighed har kunnet tiltræde den Betænkning, som foreligger fra den skandinaviske Kommission angaaende Formen for Ægteskabs Indstiftelse. Jeg beklager det saa meget mere, som det er en bekendt Sag, at de andre skandinaviske Lande er gaaet ind paa dette Forslag og ikke har villet indføre tvungen borgerlig Ægteskabsindgaaelse, men har villet stille det frit for alle, der indgaar Ægteskab, om de vil have deres Ægteskab stiftet for en Foged, altsaa en borgerlig Person, eller i Kirken af Præsten. Det er en bekendt Sag, at Sverige under 12. November 1915 har indført den valgfri Form for Ægteskabs Indgaaelse, at Norge under 31. Maj 1918 og Island under 26. Oktober 1917 har vedtaget den fakultative Ordning, og jeg mener, at det er beklageligt, at man her foretrækker at følge det preussiske